

နတ်ဆိုးပြုစားသောအရပ်

နန်းထက်

ကလောင်အမည်= နန်းထက်
ဝတ္ထုအမည်၊ နတ်ဆိုးပြုစားသော အရပ်
အခန်း(၁)

မှောင်မည်းသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတွင် ကြောက်စရာ
ကောင်းသော မီးခင်းပြင်ကြီးက ကျွန်မရှေ့တွင် တဟုန်းဟုန်း တောက်
လောင်နေ၏။ ကောင်းကင်၌လည်း လျှပ်စီးကြောင်းများက တဖျပ်ဖျပ်
လက်နေကာ ကျိုးကန်းအုပ်ကြီး များကလည်း တိုက်ခတ်နေသော လေလုံး
ကြီးများကို တိုးဝှေ့ကာ အလုအယက် ပျံသန်းနေကြ၏။ မြေပြင်ပေါ်သို့
လည်း မိုးသီးများက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကြွေဆင်းနေကြ၏။ မည်သည့်
နေရာကမှန်း မသိသည့် လူများ၏ ဆူညံသံများကလည်း ကြောက်စရာပင်။

"မိုးမိုး ပါးပါး"

ကျွန်မသည် ထို့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသော နေရာတွင် အဖေနှင့်အမေ
ကို တမ်းတကာ ငိုကြွေးနေရ၏။ ရှေ့က မီးခင်းပြင်ထဲကနေလည်း
မကောင်းဆိုးဝါး ပုံစံရှိသော လူအုပ်ကြီးက ကျွန်မဆီကို လှမ်းလာနေကြ
သည်။ အကူအညီမဲ့၊ မျှော်လင့်ချက် မဲ့နေသော ကျွန်မသည် အနောက်ဘက်
တွင် ရှိသော ဇီဝါ ပန်းခင်းကြီးထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ကာ ထွက်ပြေးရ
တော့သည်။ အမြန်ပြေးနေသော်လည်း လိုက်လာကြသည့် မကောင်းဆိုးဝါး
လူအုပ်ကြီးနှင့် နီးကပ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ အမောဆွတ်ကာ အဆက်မပြတ်
ပြေးနေရသည့်ကြားက ခြေခေါက်ကာ ရွံ့နွံဖြစ်သည့် မြေပြင်ပေါ်တွင်
မှောက်ကျသွား၏။

လိုက်လာနေကြသည့် မကောင်းဆိုးဝါး လူအုပ်ကြီးကလည်း အနားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်လာကြ၏။ အမြန်ပြန် ရုန်းထပြီး ဆက်ပြေး၏။ ပြေး သာ ပြေးနေရ၏။ ဇီဝီ ပန်းခင်းကြီးက လမ်းဆုံးမရှိပေ။ သို့သော် အနီးမ ဝေး တစ်နေရာတွင် ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေသည့် အဖြူရောင် ပုံရိပ်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူဆီသို့ ဆက်ပြေးသွား တော့သည်။ မဝေးသော ထိုလူအနားဆီကို ပြေးသွားနေသည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုလူအနားကို မရောက်နိုင်သေးပေ။

မကောင်းဆိုးဝါး လူအုပ်ကြီးနှင့်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာ၏။ ဇွဲမ လျှော့ဘဲ ဆက်ပြေးရင်း အဖြူရောင် ပုံရိပ်ရှိသော လူဆီသို့ ရောက်ခါနီးပင် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အလင်းတန်းကြီး တစ်ခု က လျှပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ အလင်းတန်းကြီးက ထိုလူဆီသို့ အပြေးသွား သည့် ပုံပင်။ ကျွန်မသည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ထိုလူကို လှမ်းအော်မည် လုပ် တုန်းပင် အလင်းတန်းကြီးက ထိုလူပေါ်သို့ "ဂျိမ်းခနဲ"။

အခန်း(၂)

၂၀၁၈ ခုနှစ်။

မှောင်မည်းပြီး တိတ်ဆိတ်သော အမည်မသိတော အုပ်ကြီးတစ်ခုတည်းတွင် ကျွန်မ၏ ကားတစ်စီးသည် ရွေ့လျားနေလေ၏။ နေသည့် မြို့ကနေ တောအုပ်ကြီးကို ရောက်လာသည်မှာ ညခြောက်နာရီရှိပြီ။ တောအုပ်ကြီးက မြို့၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိ၏။ မြို့နှင့်တောအုပ်ကြီးကို အသွားအပြန် လုပ်လျှင် (၁၂) နာရီလောက် ကြာနိုင်၏။ မြို့ကနေ နေ့လယ် (၁၂)လောက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး မရပ်မနား ကားမောင်းရင်း တောအုပ်ကြီးထဲကို မိုးချုပ်ခါနီး ည(၆)နာရီ ကျော်လောက်မှ ရောက်လာ၏။ ရှည်လျားသော တောအုပ်ကြီး၏ လမ်းကြားကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး၍ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ခြံရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးက တောအုပ်ကြီး၏ အလယ်တွင်ရှိ၏။

"မမလေး ဒီအိမ်ကြီးပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာပဲ ကားရပ်ထားမလို့လား မမလေး"

"အိမ်ကြီးက ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနေမယ်၊ မှောင်မည်းနေတာပဲ၊ ခြံတံခါးလည်း ဖွင့်ထားတယ်၊ ကားကို အထဲထိ မောင်းဝင်သွားလိုက်မယ်လေ"

ကျွန်မသည် ကားကို ခြံထဲသို့ ဆက်မောင်းသွားလိုက်သည်။ ခြံက အလွန် ကျယ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၍ နည်းနည်းတော့ ကြက်သီးထစရာ ကောင်း၏။ ကားကို အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ ပါလာသော ဒေါ်ပုက ပစ္စည်းအိတ်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်ကနေ အရင်ဆင်းသွား၏။ ကျွန်မလည်း စိတ်မသက်မသာနှင့် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ကြီး၏ တံခါးမကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးမကြီးက ခန့်မှန်းခြေ ပေ

(၅၀)လောက် အမြင့်ရှိပြီး အလျားအနံလည်း အလွန်ကျယ်ကာ ကြီးမားသော သစ်သားတံခါးမကြီး ဖြစ်၏။ တံခါးမကြီးကပင် ထိုလောက်ရှိ လျှင် အိမ်ကလည်း အလွန်ကြီးမည်။ ဒေါ်ပုက တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ကာ အိမ် ထဲကို အရင်ဝင်သွား၏။ ကျွန်မလည်း ခြောက်ခြားနေမိသည့် စိတ်ကိုထိန်း ကာ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည်။

"ခဏနော် မမလေး၊ ကျွန်မ မီးခလုတ် ရှာလိုက်ဦးမယ်"

"ဒီအိမ်ကို ဒေါ်ပု အရင်က ရောက်ဖူးလား"

"အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ဖို့ လာကြည့်ဖြစ်သေးတယ်၊ အရင်က လျှပ်စစ်မီး တွေ မရှိဘူး၊ မမလေး လာနေမယ်ဆိုလို့ လျှပ်စစ်မီးတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ အကုန်ပြင်ဆင် ထားကြတာ၊ မမလေးနေရမယ့် အခန်းမှာလည်း အကုန်ပြင်ဆင် ထားပြီးပြီးမို့ ဝင်နေရုံပဲ"

"ပါးပါးတို့က အကုန်ပြင်ဆင် ပေးထားတာပဲ"

"တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာမီးခလုတ်"

ဒေါ်ပုက မီးဖွင့်လိုက်မှပဲ အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတော့သည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကို မြင်လိုက်ရပြီး အလွန်အံ့သြသွားရသည်။ အိမ်၏မျက်နှာကြက်မှာ အလွန်မြင့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ရမည့် လှေကားကလည်း စပရင်ပုံစံ အကွင်းရှိကာ အလွန်ရှည်၏။ ဆောက်ထားသည့် အနေအထားကလည်း ယနေ့ခေတ်ကနှင့် မတူဘဲ တော်ဝင်အိမ်ကြီး ကဲ့သို့ပင်။ တစ်အိမ်လုံးက သစ်သားဖြင့်သာ မွမ်းမံထားသော်လည်း တလက်လက် တောက်ပြောင်နေ၏။

"အိမ်က ကြီးလိုက်တာ၊ နန်းတော်ကြီးလို့တောင် ထင်ရတယ်"

"မပြုပြင်ခင်က ဒီအိမ်ကြီးက ရှေးဟောင်း နန်းတော်လားပဲ မမလေးရဲ့၊

အိမ်ရှင်ကတောင် အိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကိုတောင် မဖယ်ခိုင်းဘူးလေ"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းလိုက်တာလဲ"

"မမလေးက တောတောင်သဘာဝတွေ ရှိတဲ့နေရာမှာ နေချင်တယ်မလား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိမ်ရှင်ကလည်း မမလေးရဲ့ အဖေဆီမှာ ဒီအိမ်ကြီးကို လာရောင်းတာပဲ၊ မမလေးပြောတဲ့ နေရာနဲ့လည်း အဆင်ပြေလို့ ဝယ်လိုက်တာ"

"ကျွန်မနေမှာပဲကို ဒီလောက်ကြီးတဲ့ နေရာမလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ အရမ်းချောင်ကျနေတဲ့ နေရာမှာ၊ ကြိုသိရင် မလာပါဘူး"

"ကဲပါ မမလေးကလည်း၊ အပေါ်ထပ်မှာ မမလေး အခန်းရှိတယ်၊ ညနေစာချက်ရမှာမို့ လိုက်မပြတော့ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာလိုက်တော့၊ ကျွန်မတော့ အောက်ထပ်မှာ အခန်းရှိပြီ"

ကျွန်မသည် ယူလာသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ လှေကားပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သွားတော့သည်။ လှေကားက အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် မရဲလောက်အောင် အလွန်ရှည်၏၊ မြင့်၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သွားရင်း အပေါ်ထပ်ကို ရောက်ခါနီးတွင် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို မြင်ပြီး အလွန်အံ့အား သင့်သွားရသည်။ ပန်းချီကားချပ်ကြီးမှာ အလျားအနံ (၅)ပေစီ ရှိလောက်သည်။ အဖြူရောင် ဇီဇဝါ ပန်းစည်းကြီးကို ခြယ်သထားသော ပန်းချီလက်ရာ ဖြစ်၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်သေသပ် ခမ်းနားပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း၏။ ဆေးလက်ရာက သက်တမ်းရင့်နေပြီး ဖြစ်၍ အိမ်ကြီး၏ ပစ္စည်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။ ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေမိရင်း နှာဝတွင် ဇီဇဝါပန်း၏ ရနံသင်းသင်းလေးကို ရှုရှိုက်လာမိသည်။ မည်သည့် နေရာကနေ လာသောအနံ့ ဖြစ်သည်ကို ရှာကြည့်မှ

ဇီဝိပန်း တစ်ပွင့်က ခြေထောက်အနားတွင် ရှိနေ၏။ ထူးဆန်း၏။ လာတုန်းက မည်သည့်ပန်းကိုမှ မတွေ့ပေ။ ထိုဇီဝိပန်းကို ကောက်ယူပြီး နမ်းရှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းများကို သဘောကျလေ့ မရှိသော်လည်း ယခုမှ ထိုဇီဝိပန်းကို နှစ်သက်မိ သလိုပင်။

"မွှေးလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ နေရမယ့် အခန်းက ဘယ်မှာလဲ"

အခန်းကလည်းများ၏။ မည်သည့်အခန်းက ကျွန်မအခန်း ဖြစ်သည်မသိ။ ကျွန်မသည် ရှေ့တည့်တည့်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတစ်ခန်းကို မျက်စိကျသွားမိသည်။ ထိုအခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းက မှောင်နေ၏။ နံရံတွင် မီးခလုတ်ရှိနေ မလားဟု စမ်းရှာကြည့်တော့ မီးခလုတ်ကိုတွေ့ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး မီးလင်းလာမှ ကျွန်မအတွက် အခန်းဖြစ်နေ၏။ အခန်းက ရေရေရာရာ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း အိပ်ရာခင်း၊ အဝတ်စီရိနှင့် စာကြည်စားပွဲတို့ရှိ၏။ အခန်းကို အလှဆင်ထားသော ပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် နာရီတစ်လုံးလည်း ရှိ၏။ ကိုင်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ဇီဝိပန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် သွားတက်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟူး ... အခန်းကလည်း တော်တော်ကျယ်တာပဲ၊ ပါးပါးကလည်း ဝယ်နိုင်တိုင်း ဝယ်နေတော့တာပဲ"

ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် တစ်ချပ်ကို သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေပြီး အခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာသော လေကလည်း အလွန်အေး၏။ အိမ်ကြီးက တောအုပ်ကြီး၏ အလယ်တွင်ဖြစ်ပြီး အလွန်မြင့်သောကြောင့် ကားဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည့် လမ်းကြားကိုလည်း ယခုနေရာကနေ ခြုံပြီးမြင်ရသည်။

"အ အ ဖလက် ဖလက် အ အ"

လမ်းကြားရှိရာ ဘက်ကနေ ကျီးကန်းငှက်များ၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားနေရ၏။

"ဒီနေရာကလည်း ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလိုက်တာ"

ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်မည် လုပ်တုန်းပင် လမ်းကြားထဲကနေ မထင်မှတ်ဘဲ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအရိပ်က လူရိပ်နှင့်တူ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို မပိတ်တော့ဘဲ ထိုလူရိပ်ကို သေချာလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ မှောင်နေ၍ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ ထိုလူရိပ်က အိမ်ကြီးဘက်ကို လာနေသည်ထင်၏။

"ဒီမှာလည်း လူရှိတာလား၊ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားနေတာလဲ"

ထိုလူရိပ်က အိမ်ကြီးဘက်ကို လာနေရင်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာကြောင့် ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်ကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်ကာ အခန်းထဲကနေ အမြန်ထွက်သွားတော့သည်။ အိမ်ကြီးထဲကို ထိုလူရိပ် ဝင်လာမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် အောက်ထပ်ကို အပြေးဆင်းကာ ဒေါ်ပုကို ခေါ်တော့သည်။

"ဒေါ်ပု ဒေါ်ပု၊ ဒေါ်ပု"

ဒေါ်ပုကို မတွေ့ပေ။ ချက်ပြုတ်ခန်းထဲတွင်လည်း မတွေ့ရပေ။ ဒေါ်ပုက အောက်ထပ်အခန်းတွင် နေသည်ဟုပြော၏။ မည်သည့်အခန်း ဖြစ်သည်ကို မသိ။

"ဒေါ်ပု၊ ဒေါ်ပု ဘယ်မှာလဲ"

ဒေါ်ပုကို ခေါ်နေတုန်းပင် လျှပ်စစ်မီးက ရုတ်တရက်ပျက်ကာ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွား၏။ ကျွန်မသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာမိသည်။ အိမ်ကြီး

က ကျယ်လွန်း၍ လှေကားက မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ မည်သည့်နေရာတွင် သွားရမည် မသိ၊ ရောက်နေသည့် နေရာတွင် သာ ငြိမ်နေမိသည်။

"ဒေါ်ပု၊ ဒေါ်ပု ဘယ်မှာလဲဟင်၊ မီးကဘယ်လို ပျက်သွားတာလဲ၊ ကျွန်မကို လာခေါ်ပါဦး၊ ဟင်"

လျှပ်စစ်မီးက ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာ၏။ ထူးခြားမှုတွေ မရှိသော်လည်း ဒေါ်ပုကိုတောင် ထပ်မခေါ်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့သာ အပြေးပြန်တက် သွားမိတော့သည်။ အခန်းထဲကို ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို ပါ လော့ချပစ်လိုက်သည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားစမ်းပါ"

ခုတင်ပေါ်ကို တက်တော့မည် လုပ်တုန်းပင် ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်များကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ ခုနက ပြတင်းပေါက်ကို တစ်ပေါက်သာဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုက ရှိသမျှ ပြတင်းပေါက် အားလုံးက မဖွင့်ရဘဲ ပွင့်နေ၏။ ထူးဆန်းနေသော်လည်း စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ ပြတင်းပေါက် အားလုံးကို လိုက်ပိတ်လိုက်သည်။ မည်သို့သော ထူးဆန်းမှုများ ဆက်ဖြစ်မည်ကို ကြောက်မိ၍ ခုတင်ပေါ်သို့သာ အမြန်တက်ကာ လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၃)

၁။

"တီ တီ တီ တီ"

နာရီနိုးစက်သံကြောင့် ကျွန်မသည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေရာက နေ နိုးထလာ၏။ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရာတွင် ပြတင်းပေါက်ကနေ ဖြာ ကျနေသည့် နေရောင်ခြည် အလင်းကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထထိုင်လိုက် သည်။

"မိုးလင်းနေပြီပဲ၊ ညက ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပျော်သွားတာလဲ၊ ခေါင်းကိုက် လိုက်တာ"

ညကကိစ္စကို သေချာပြန်တွေး မနိုင်ပေ။ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားများနှင့် ပစ္စည်းများကို ထုတ်ကာ အခန်းထဲတွင် စနစ်ကျအောင် ထားလိုက် တော့သည်။ ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲကိုသာ ဝင်သွားလိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ရန် ရေပိုက်ခေါင်းကို လှည့်ဖွင့်တော့ ရေက ထွက်မလာပေ။

"ပိုက်ခေါင်း ပျက်နေတာလား"

ပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လှည့်မှ ရေကထွက်လာသည်။

"အခုမှပဲ"

ရေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ ပက်မည်လုပ်တုန်းပင် ရေထဲကနေ ဇီဝေဝါပန်းရနံ့ကို ခံစားလာရသည်။

"ရေက မွေးလိုက်တာ "

လက်ထဲကရေကို နမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ဇီဝါပန်း၏ ပြင်းသော ရနံ့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ရင်ခုန်နှုန်းကလည်း မြန်လာမိသည်။ လက်ထဲကရေတွေ စင်းကျကုန်တော့မှာ ဖြစ်၍ မျက်နှာပေါ်ကို အမြန်ပက်လိုက်သည်။ ရေထပ်ယူမည် လုပ်တော့လည်း ပိုက်ခေါင်းကနေ ရေမကျတော့ပေ။

"ပျက်ပြန်ပြီး ထင်တယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ အောက်ထပ်မှာပဲ သွားသစ်တော့မယ်"

လှည့်ထွက်သွားတော့မည့် လုပ်မှ ပိုက်ခေါင်းကနေ ရေကပြန်ကျလာသည်။

"ဟမ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ရေပြန်ထွက်လာသောကြောင့် မျက်နှာကို အမြန်ပြန်သစ်လိုက်ပြီး ပိုက်ခေါင်းကို ပြန်လှည့်ပိတ်တော့ ရေက ထပ်ကျနေသေး၏။ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ပိုက်ခေါင်းကို ကျပ်သထက်ကျပ်အောင် ထပ်ပိတ်လိုက်မှ ရေကတိတ်သွား၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတော့ ဒေါ်ပုက အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။

"ဒေါ်ပု မောနီးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး "

ဒေါ်ပုက ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ပန်းပွင့်ဖတ်ခြောက်များကို ဂေါ်ပြားထဲသို့ တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းထည့်နေ၏။

"ဒေါ်ပု ဒီပန်းခြောက်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ"

"ညက လေတိုက်တယ်လေ၊ သစ်ရွက်တွေပန်းတွေ အိမ်ထဲ လွင့်လာတာ နေမှာ"

"ညကလေတိုက်တယ်၊ ကျွန်မတောင် သတိမထားမိပါလား"1

"ညက မမလေးက ညစာလာမစားလို့ သွားခေါ်တာ မမလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ၊ မခေါ်နှိုးရက်တော့လို့ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာတာ လေပြင်းတွေ တိုက်တယ်လေ၊ လေတိုက်ပြင်းတော့ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပွင့်သွားပြီး အပြင်ကနေ ဒါတွေလွင့်လာတာ၊ ကျွန်မတောင် ကြောက်လွန်းလို့ အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြတင်းပေါက် လိုက်ပိတ်နေရတာ"

"ဒီပန်းခြောက်တွေပဲ လွင့်လာတာလား"

"ဟုတ်တယ် မမလေး"

ညက ကျွန်မ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည် ထင်၏။ လမ်းကြားထဲက မြင်ခဲ့ရသည့် လူရိပ်ကလည်း တကယ်အဖြစ်အပျက်လား၊ အိပ်မက်လား သေချာတွေးမရ တော့ပေ။ စိတ်ကြည်အောင် အိမ်ပြင်ကိုသာ ထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ သဘာဝ သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် အေးမြလတ်ဆတ်သော လေများ၏ လန်းဆန်းမှုကို ခံစားရသည်။ မနက်ခင်းရှုခင်း အလှကလည်း ကြည်လင်ကာ စိမ်းစိုနေသည်။

"နေရာက မဆိုးဘူးပဲ၊ မြို့မှာနေတာ ဒီလိုသဘာဝကို လှလှပပကို မခံစားမိဘူးပဲ"

"ချွတ် ကျွတ်"

မနီးမဝေးက ပန်းချိုကြားထဲကနေ ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြောင့် ရင်တုန်သွားရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကလည်း အနားတွင် ရှိနေသလို ခံစားရ၍ မသင်္ကာတော့ပေ။

"ဘယ်သူလဲ ပုန်းမနေနဲ့နော်၊ ထွက်လာခဲ့ပါ"

မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ၍ စိတ်ထင်သည်ဟုသာ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်

သွားလိုက်သည်။

"ဒေါ်ပု၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ မြို့ခဏပြန်ချင်တယ်၊ ဒေါ်ပုအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေမလား"

"ပြေပါတယ်၊ မမလေးသာ ဂရုစိုက်ပြန်ပါ၊ ဒါနဲ့ မနက်စာ မစားတော့ဘူးလား၊ ညကလည်း ဘာမှ မစားထားဘူးနော်"

"မစားတော့ပါဘူး၊ မဟုတ်ရင် ပြန်လာရင် မိုးချုပ်မှာစိုးလို့၊ ဒေါ်ပု တစ်ယောက်တည်းကိုလည်း စိတ်မချလို့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး၊ မမလေးသာ ဂရုစိုက်သွား ဟုတ်ပြီလား"

ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ပြန်တက် သွားလိုက်တော့သည်။ အခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်ရာတွင် မြင်လိုက်ရသည့် အိပ်ရာပေါ်က ပြန့်ကျဲနေသော ဇီဇဝါပန်းပွင့် ဖတ်များကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။

"ဟင် ... ဘာတွေလဲ"

"ဒုန့် "

ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်က အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲကို လေပြင်းများက ဝင်ရောက်ဝှေ့ယမ်းလာကာ အိပ်ရာပေါ်ရှိ ဇီဇဝါပန်းပွင့် ဖတ်များလည်း လေပေါ်တွင် ဝဲလွင့်လာတော့၏။

"ဟင်"

ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကြောက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်မည် လုပ်ရာတွင် တံခါးက လော့ကျနေ၏။

"ဒေါ်ပုရေ၊ ဒေါ်ပု"

"ဒုန့် ဒုန့် ဒုန့် ဒုန့်"

ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ကာ မျက်ရည်ပါ ကျလာတော့သည်။
တံခါးကလည်း မည်မျှပင် ထုရိုက်ပြီး ဖွင့်ပါစေ ဖွင့်မရပေ။

"ဇွန် ... ဇွန် ..."

မည်သည့် နေရာက ခေါ်နေသည့် အသံမှန်းမသိ။ ထိုခေါ်သံက အခန်းတစ်
ခန်းလုံးတွင် ရစ်ဝဲနေ၏။

"ဇွန် ... ဇွန် ..."

"အား"

ကြောက်ရွံ့တကြီး အော်လိုက်ကာ မျက်လုံးကို စုံမှိုက်ပစ်လိုက်ရာမှ ခေါ်သံ
များက ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရာတွင် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းက မရှိတော့ပေ။ ခုနက ပွင့်ထွက်သွားသ
ည့် ပြတင်းပေါက်ကလည်း ပိတ်နေပြီး ဝဲလွင့်နေသည့် ဇီဝါပွင့်ဖတ် များက
လည်း မရှိပေ။ အခန်းက ပုံမှန်အတိုင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၍
ကျွန်မက စိတ်ခြောက်ခြားသည်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ငါဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဟူး"

တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အလွယ်လေးသာ ဖွင့်ရ၏။ ထို့ကြော
င့် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်ကိုသာ အမြန်ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွား
လိုက်တော့သည်။

၂။

မြို့ကိုပြန်ရန် သွားရမည့်လမ်းက တောအုပ်ကြီး၏ လမ်းကြားထဲကနေ
ဖြစ်၏။ ညအချိန် ဖြတ်လာတုန်းက လမ်းကြားက ခြောက်ခြားစရာ ကောင်း

သည်ကို သတိမထားမိပေ။ ယခုတော့ လမ်းကြားထဲကနေ
တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သွားရမည်ဖြစ်၍ ကြောက်နေမိသည်။
သို့သော်လည်း ကားကိုပုံမှန် အရှိန်ဖြင့်သာ မောင်း၏။ တောအုပ်ကြီး အပြင်
ဘက်ကို ရောက်မည်ကလည်း ကြာဦးမည်။

"စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားရမယ်"

"ကလုန်"

ကားအောက်တွင် တစ်ခုခုကို တက်ကြိတ်မိလိုက်သလိုပင်။ ကားစက်ကို
ရပ်ပြီး ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကားအောက်ကို ငုံကြည်လိုက်
တော့လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်ကို ပြန်တက်ပြီး
ကားပြန်ဆက်မောင်း လိုက်သည်။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟာ ... စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားစမ်းပါ"

ကားကို အရှိန်မြင့်မောင်းလိုက်သည်။ လမ်းကလည်း ရှင်းနေသောကြော
င့် အရှိန်ကို မြင့်သထက် မြင့်လိုက်သည်။ ဆက်မောင်းနေရင်း လမ်းကို
ရုတ်တရက် ကန့်လန့်ဖြတ် ပြေးကူးလာသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်
ရသည်။ ကားဘိရိတ်ကို အမြန်ဖိနင်း လိုက်သော်လည်း ကားကမရပ်ဘဲ
ဆက်သွားနေသေးသည်။ ကားအရှိန်ကိုလည်း ပြန်လျော့မရပေ။ ကားကို
ရပ်မရလျှင် လမ်းဖြတ်ကူးနေသည့် ရှေ့ကလူကို တိုက်မိတော့မည်။

"အား ..."

"ကျွါ ..."

လမ်းပေါ်က လူကိုတိုက်မိတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ငယ်သံပါအောင်
ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်ရာမှ ကားအရှိန်က ဆွဲရပ်သွား၏။

"ဟင် ... တိုက်မိသွားပြီလား"

ကားပေါ်ကနေ ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်သာ ဆင်းလိုက်ပြီး ကားအရှေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်က မှောက်လျက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုလူအနားကို ခြေတစ်လှမ်းစီ လှမ်းသွားကြည့်လိုက်သည်။ မှောက်လျက် ဖြစ်နေသည့် ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တုန်ရီနေသော လက်ဖြင့် တစ်ဖက်လှန်ကြည့် လိုက်သည်။

"ဟင်"

မြင်လိုက်ရသည့် ထိုလူ၏ မျက်နှာကြောင့် အံအားသင့်သွားရသည်။ ထိုလူ၏ ချောမောလွန်းမှုက နတ်သားများလားဟုတောင် ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ပင်။ ထို့ပြင် ထိုလူ၏ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ထူးဆန်းနေ၏။ မည်သူမှန်း မသိသော်လည်း သည်အတိုင်း ထားခဲ့ရန် မသင့်ပေ။ ထိုလူ၏ နဖူးတွင်လည်း သွေးစွန်းနေသောကြောင့် ထိုလူကို မနိုင်တနိုင်နှင့် တွဲထူလိုက်ကာ ကားနောက်ခန်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကားကိုလည်း အိမ်ကြီးဘက်သို့သာ နောက်ပြန်လှည့်ကာ အမြန်ပြန်ဆက် မောင်းလိုက်တော့သည်။ အိမ်ကြီးဆီကို ရောက်သည်နှင့် ထိုလူကို ကားထဲကနေထုတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်သွားရတော့သည်။

"ဒေါ်ပု ခဏလာကူညီပါဦး"

ဒေါ်ပုက ကျွန်မဆီကို အပြေးရောက်လာ၏။

"မမလေး ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လာတာလဲ"

"ကျွန်မကို အမြန်လာကူ တွဲပေးပါ"

ဒေါ်ပုလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထိုလူကို ကူတွဲပေး၏။ ထိုလူကို ကျွန်မ၏ အခန်းဆီကိုသာ ပို့လိုက်သည်။ ဆေးသေတ္တာဘူး ဆောင်ထား၍ အတော်ပင်။ ဒဏ်ရာရထားသည့် ထိုလူ၏ နဖူးကို ဆေးထည့်ပေးပြီး

ပတ်တီးစည်းပေး လိုက်သည်။

"မမလေး၊ သူ့ကို ဘယ်ကတွေ့လာတာလဲ"

"လမ်းကြားထဲမှာပါ၊ သူ့ကို ကားနဲ့တိုက်မိ သွားတယ်ထင်တယ်"

"ဟင် ကားနဲ့တိုက်မိတယ်၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိသွားလား မသိဘူး"

"မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ တိုက်မိတာ သေချာရဲ့လားတော့ မသိဘူး၊ ကားရှေ့မှာ လဲသွားလို့ ခေါ်လာလိုက်တာ"

"ဆရာဝန် ခေါ်မလား"

"မခေါ်ပါနဲ့ ဆရာဝန်တွေလာရင် အခက်တွေ့နေဦးမယ်၊ ဒီလို တောလမ်းဘက်က လာဖို့ကလည်း ခက်မယ်၊ မြို့က ဆရာဝန်တွေက ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာချင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ သတိရလာလို့ မမလေးကို အန္တရာယ်ပြုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မ သတိရှိပါတယ်၊ ဒေါ်ပုသာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လိုက်တော့နော်၊ လိုအပ်ရင် လှမ်းခေါ်လိုက်ပါမယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်နော်၊ ကျွန်မအပြေး ရောက်လာမယ်"

"အင်းပါ"

ဒေါ်ပုက အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသည် သတိမရသေးသည့် လူ၏ မျက်နှာခပ်ချောချောကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်၏။

"သူက ဘယ်လိုလုပ် ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီဘက်မှာ လူအသွားအလာလည်း မရှိပါဘူး၊ ဧကန္တ ညက ငါတွေတဲ့ လူအရိပ်ကသူလား"

ထိုလူ၏ပုံမှာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိသော်လည်း ဝတ်ထားသည့်

အဝတ်အစားများက ထူးဆန်းနေ၏။ ဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီရှည် အနက်ရောင်တွင် ငှက်မွေးများက ကပ်နေ၏။ ထိုငှက်မွေးများက ကျီးကန်း အမွေးနှင့်တူ၏။ ကုတ်အင်္ကျီက ခြေမျက်စိထိ ရှည်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအောက် က ရှပ်အင်္ကျီအနက်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် အနက်မှာတော့ သာမန်ပင်။ ခူးခေါင်းထိရှိသော ဘွတ်ဖိနပ် အနက်ရောင်ကိုလည်း ဝတ်ထားသေး၏။ ဘို ဆံတောက် ဆံပင်တိုတို ပုံစံကလည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေပြန်၏။ အပြင် အဆင်များက ထူးဆန်းသော ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီးမှလွဲ၍ ကျန်တာ သာမန် ပင်။ ထိုလူ၏ ပုံစံကို ရှုကြည့်နေမိရင်း ထိုလူက သတိပြန်ရလာ၏။

"ရှင် သတိရလာပြီလား"

စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်တော့ ထိုလူက ကျွန်မကို ကြောင်ကြည့်လျက် ထထိုင်လိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

"ဟမ်၊ ကျွန်မက မေးရမှာပါ၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"မင်းဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

"ကျွန်မ ရှင့်ကိုလမ်းမှာတွေ့လို့ ခေါ်လာတာ၊ ရှင်မမှတ်မိဘူးလား"

"မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒီအိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အခု ချက်ချင်းထွက်သွား"

ထိုလူပြောတာတွေကို ကျွန်မသည် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြမိသည်။ ထိုလူက ကျွန်မကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံကာ သည်အိမ်ကလည်း သူ့အိမ်ပါဟု ပြော နေပြီး ကျွန်မကို မောင်းထုတ်၏။

"ရှင့်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒါကျွန်မအိမ်ပါ "

"ဘာ"

ထိုလူက ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

"ရှင်ရူးနေတာလား၊ ရှင်ဘာလုပ် မလို့လဲ"

ထိုလူက ကျွန်မကို အောက်ထပ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွား၏။

"လွတ်၊ ရှင်ရူးနေတာလား "

ကျွန်မ၏ အသံကြောင့် ဒေါ်ပုက ချက်ပြုတ်ခန်းထဲကနေ အမြန်ပြေးထွက် လာသည်။

"မမလေးကို ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"ရှင်ရူးနေတာလား ဒါကျွန်မအိမ်ပါ၊ ရှင့်ကို လမ်းမှာတွေ့လို့ ခေါ်လာတာ"

"ဒါ မင်းအိမ်ဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်ကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မပိုင်ဘူးကွ"

ကျွန်မသည် ထိုလူ၏လက်ကို ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

"ရှင်ခေါင်းထိ သွားတာလား၊ ဒါကျွန်မအိမ်ပါ၊ ကျွန်မမှာ စာရွက်စာတမ်း တွေ အကုန်ရှိတယ်"

"လိမ်ညာ မနေစမ်းပါနဲ့"

"မယုံရင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူလာပြမယ်"

"ဒီအိမ်ကို ခေတ်အဆက်ဆက် ငါပိုင်လာတာ"

ထိုလူ ပြောသမျှတွေကို ကျွန်မသည် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရပေ။ ထိုလူ၏ မျက်ဝန်းတွေကလည်း လိမ်ညာနေသည်နှင့် မတူပေ။

"ဒီအိမ်က ရှင်အိမ်ဆိုတာ သက်သေပြလေ"

"မင်းဒီကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ၊ ဒီမှာမနေပါနဲ့"

"ရှင်က ထွက်သွားရမှာလေ၊ ဒါကျွန်မအိမ်ပါ။ ရှင်က ဘယ်ကနေ ရောက်လာမှန်း မသိဘဲနဲ့၊ ရှင်ကပဲ ပိုင်ဆိုးပိုင်နင်း ပြောနေတယ်၊ ဒါကျွန်မ အိမ်ပါ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လာနေတာ"

"ငါဒီမှာနေတာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ရှိပြီးကွ၊ ဒီအိမ်က ငါရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်အိမ် ဟ"

"ရှင်တကယ် အရူးပဲ"

"တောက် ကောင်းပြီ၊ မင်းနေချင်ရင် နေပေါ့၊ ငါ့ကိုတော့ ပြဿနာလာမ ရှာနဲ့"

ထိုလူက စကားကို အနိုင်ပြောရာကနေ ချက်ချင်းလျော့လိုက်ကာ ခပ် တည်တည်နှင့် အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်သွား၏။ ရုပ်ရှည်က ခပ်ချေချေပုံစံ ရှိသည်ထက် အပြောအဆိုက ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြောက်စရာကောင်း၏။

"ဘာလဲ၊ ရူးနေတာလား"

"မမလေး၊ အဲဒီလူက ရူးနေတာလား"

"မသိဘူး"

"ကားနဲ့တိုက်မိလို့ ခေါင်းထိသွားတာများလား၊ မြို့ကိုအကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"မလိုဘူး၊ သူ့ပုံကလည်း ရူးနေတာနဲ့ မတူပါဘူး၊ အခြေအနေကိုပဲ စောင့် ကြည့်လိုက်မယ်"

"အန္တရာယ် များတယ်နော် မမလေး"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မသူ့ကို သွားကြည့်လိုက်မယ်"

"သတိထားနော်"

ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားလိုက်ရာတွင် မြင်

လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများက အပြူးသား ဖြစ်သွားရ၏။
အခန်းတစ်ခန်းလုံးတွင် ဇီဝါပန်းများက ပြန့်ကွဲနေ၏။

"ရှင်ပန်းတွေနဲ့ ဘာလုပ်ထားတာလဲ"

"မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"ရှင်ရူးနေလား၊ ကျွန်မဒီပန်းတွေ မကြိုက်ဘူး"

"မင်း မစော်ကားနဲ့"

"ကျွန်မ ဘာပြောမိလို့လဲ၊ မကြိုက်ဘူးလို့ပဲ ပြောတာလေ"

"မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ မင်းဒီပန်းတွေကို စော်ကားရင် မင်း
ကျိန်စာ သင့်လိမ့်မယ်"

"ဟမ်"

"ငါပြောချင်တာက ဒီပန်းတွေကို ရိုသေစေချင်တာပါ၊ ဒီပန်းတွေကို မပစ်
ပါနဲ့ ခြောက်သွားမှ ငါပြန်လဲပါမယ်၊ မင်း ဒီမှာနေတာလား၊ ဒါဆို
အခန်းပြောင်းလိုက်ပါ"

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောနေသည့် ထိုလူက ရုတ်တရက် ညင်သာစွာပြော၏။
ထိုလူ၏ မျက်နှာ အနေအထားကလည်း ဝမ်းနည်းစရာပင်။ ကျွန်မသည်
သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ကြင်နာသနားပြီး ယုံကြည်ချင်မိ
တော့သည်။

"ဒီအခန်းကို ရှင်နေမလို့လား"

"မနေပါဘူး၊ ဒီအခန်းကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထားထားပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မမေးပါနဲ့၊ ပြောင်းဆိုရင် ပြောင်းလိုက်ပါ"

"အင်းလေ၊ ဒီအခန်းမှာ နေရတာ စိတ်လည်းမသက်သာဘူး၊ ကျွန်မအခန်း ပြောင်းပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မသိချင်တယ်"

"အနိုင်ပါ၊ ထပ်မံသိချင်ပါနဲ့တော့"

"ကျွန်မလို ထူးဆန်းတဲ့ နာမည်ပဲ၊ ကျွန်မက ဇွန်ပါ၊ ရှင်က ဘယ်ကလာမှန်း မသိပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင့်ကိုလည်း အန္တရာယ်မပေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ခဏနေရင် ရှင်ထွက်သွားပေးပါ"

ကျွန်မသည် အောက်ထပ်ကို အမြန်ပြန်ဆင်းသွား လိုက်တော့သည်။

"မမလေး သူ့ကိုဒီတိုင်းပဲ ကြည့်ထားမလို့လား၊ သူက ဘယ်ကလာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မြို့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သူနဲ့က တစ်ခုခု ပတ်သက်နေမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မ အရမ်းသိချင်တယ်"

"မမလေး သိချင်တာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ မတော်လို့ ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ် ပေးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကျွန်မတစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား "

"မေးလေ မမလေး"

"ဒီအိမ်ကို ရောင်းတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မလည်း မသိဘူး"

"မသိဘူးလား၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ဆီကို သူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါနဲ့လား"

"ဒါပေမဲ့"

"မပြောပါနဲ့နော်"

ကျွန်မက အတင်း တောင်းဆိုသောကြောင့် ဒေါ်ပုလည်း လက်ခံလိုက်သည်။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည့် ကျွန်မ၏ အကျင့်အရ အနိုင်း၏ အကြောင်းကို သိချင်၏။ စိတ်ကူးက ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးချင်၏။ သည်နေ့တော့ မြို့ကို မပြန်ဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ကိုသာ ပြန်တက်သွားလိုက်သည်။ အနိုင်းဆိုသည့်လူက အခန်းပြောင်းခိုင်း၍ ကျွန်မလည်း ကပ်ရက် အခန်းမှာပင် ပြောင်းလိုက်သည်။
